Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

12. december 2019 * [i]

»Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 6, stk. 1 – begrebet »udstedende judiciel myndighed« – kriterier – europæisk arrestordre udstedt af en medlemsstats anklagemyndighed med henblik på straffuldbyrdelse«

I sag C-627/19 PPU,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene) ved afgørelse af 22. august 2019, indgået til Domstolen den 22. august 2019, i sagen om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod

ZB,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, og dommerne M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader (refererende dommer) og N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 24. oktober 2019,

efter at der er afgivet indlæg af:

– ZB ved advocaat M.A.C. de Bruijn,

– Openbaar Ministerie ved K. van der Schaft og N. Bakkenes,

– den nederlandske regering ved M.K. Bulterman og J. Langer, som befuldmægtigede,

– den belgiske regering ved C. Van Lul, C. Pochet og J.-C. Halleux, som befuldmægtigede,

– Irland ved G. Hodge og M. Browne, som befuldmægtigede, bistået af R. Kennedy, SC,

– den spanske regering ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtiget,

* Processprog: nederlandsk.

– den franske regering ved A. Daniel og A.-L. Desjonquères, som befuldmægtigede,

– den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato L. Fiandaca,

– den finske regering ved M. Pere, som befuldmægtiget,

– Europa-Kommissionen ved S. Grünheid og R. Troosters, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. november 2019,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«).

2 Denne anmodning er fremsat i forbindelse med fuldbyrdelsen i Nederlandene af en europæisk arrestordre udstedt den 24. april 2019 af Procureur des Konings te Brussel (den kongelige anklager i Bruxelles, Belgien) med henblik på fuldbyrdelse af to domme om frihedsstraf, der er blevet afsagt mod ZB.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Femte, sjette, tiende og tolvte betragtning til rammeafgørelse 2002/584 har følgende ordlyd:

»(5) Den Europæiske Unions erklærede mål [om] at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordning med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

(6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.

[…]

(10) Ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne. Anvendelsen af den kan kun suspenderes i tilfælde af, at en medlemsstat groft og vedvarende overtræder de principper, der er fastlagt i artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union, hvilket skal fastslås af Rådet i henhold til samme traktats artikel 7, stk. 1, med de følger, der er fastsat i stk. 2 i samme artikel.

[…]

(12) Denne rammeafgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, og som afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder […], navnlig kapitel VI […]«

4 Rammeafgørelsens artikel 1 med overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre« bestemmer:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.«

5 I artikel 2 i nævnte rammeafgørelse, der har overskriften »Anvendelsesområde for den europæiske arrestordre«, fastsættes følgende i stk. 1:

»En europæisk arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende medlemsstats lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tolv måneder eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed på mindst fire måneder.«

6 Artikel 6 i rammeafgørelse 2002/584 med overskriften »Fastlæggelse af kompetente judicielle myndigheder« har følgende ordlyd:

»1. Den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.

2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at fuldbyrde en europæisk arrestordre.

3. Hver medlemsstat underretter Generalsekretariatet for Rådet om, hvilken judiciel myndighed der er kompetent efter dens nationale lovgivning.«

7 Rammeafgørelsens artikel 8 med overskriften »Den europæiske arrestordres indhold og form« bestemmer i stk. 1:

»Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:

[…]

c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2

[…]

f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i den udstedende medlemsstat

[…]«

Belgisk ret

Den belgiske forfatning

8 Følgende fremgår af artikel 151, stk. 1, første afsnit, i belgische Grondwet (den belgiske forfatning):

»Dommerne udøver deres judicielle kompetencer uafhængigt. Anklagemyndigheden foretager en uafhængig efterforskning og individuel retsforfølgning, uanset det kompetente ministeriums ret til at kræve retsforfølgning og vedtage bindende strafferetspolitiske retningslinjer, herunder inden for efterforskning og retsforfølgning.«

Lov om den europæiske arrestordre

9 Artikel 32, stk. 2, i wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (lov om den europæiske arrestordre) af 19. december 2003 (*Belgisch Staatsblad*, 22.12.2003, s. 60075) bestemmer:

»Hvis der er grund til at tro, at en person, der er eftersøgt med henblik på fuldbyrdelse af en straf eller en anden sikkerhedsforanstaltning, opholder sig i en anden EU-medlemsstat, udsteder den kongelige anklager en europæisk arrestordre i den form og på de betingelser, der er fastsat i artikel 2 og 3.

Hvis straffen eller en anden sikkerhedsforanstaltning i et sådant tilfælde er idømt ved en udeblivelsesdom, og hvis den eftersøgte person ikke er blevet indkaldt personligt eller på anden måde blevet underrettet om tid og sted for det retsmøde, som har ført til udeblivelsesdommen, skal den europæiske arrestordre angive, at den eftersøgte person har ret til at få sagen genoptaget i Belgien og til at være til stede ved domsafsigelsen.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

10 Den 24. april 2019 udstedte procureur du Roi de Bruxelles (den kongelige anklager i Bruxelles) en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en dom afsagt den 7. februar 2019 mod ZB af tribunal de première instance francophone de Bruxelles (den franskprogede ret i første instans i Bruxelles, Belgien), hvorved ZB blev idømt fængselsstraffe på henholdsvis 30 måneder og 1 år.

11 Den 3. maj 2019 blev ZB anholdt i Nederlandene på grundlag af den europæiske arrestordre.

12 Samme dag indbragte Openbaar Ministerie (anklagemyndigheden, Nederlandene) i medfør af artikel 23 i Overleveringswet (lov om overgivelse) af 29. april 2004 i den udgave, der finder anvendelse på hovedsagen, sagen for rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene) med henblik på prøvelse af nævnte europæiske arrestordre.

13 For det første har den forelæggende ret anført, at det fremgår af de oplysninger, som de belgiske myndigheder har fremlagt i hovedsagen, at anklagerne i Belgien deltager i forvaltningen af retsplejen og handler uafhængigt uden at modtage direkte eller indirekte individuelle ordrer eller instruktioner fra den udøvende magt.

14 For det andet har den forelæggende ret bemærket, at de belgiske forskrifter om den europæiske arrestordre ikke giver adgang til en særskilt domstolsprøvelse af afgørelsen om at udstede en sådan arrestordre.

15 Den forelæggende ret ønsker derfor oplyst, om betingelsen i præmis 75 i dom af 27. maj 2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau) (C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), hvorefter afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt denne afgørelse er forholdsmæssig, skal kunne prøves under en retssag, der fuldt ud overholder de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse, ligeledes finder anvendelse, såfremt den europæiske arrestordre vedrører fuldbyrdelse af en frihedsstraf.

16 Selv om den forelæggende ret er af den opfattelse, at de krav, der er opstillet i dom af 27. maj 2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau) (C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), og af 27. maj 2019, PF (Litauens øverste anklager) (C-509/18, EU:C:2019:457), skal være opfyldt for alle europæiske arrestordrer, uanset om de er udstedt med henblik på retsforfølgning eller med henblik på straffuldbyrdelse, herunder når de er udstedt på grundlag af en eksigibel dom afsagt af en domsmyndighed, har den dog anført, at den udstedende judicielle myndighed og anklagemyndigheden i Nederlandene er af den modsatte opfattelse.

17 På denne baggrund har rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Gælder betingelsen om, at afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre – navnlig spørgsmålet om, hvorvidt den er forholdsmæssig – skal kunne gøres til genstand for en retssag, der fuldt ud overholder de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse, også, når en europæisk arrestordre sigter mod fuldbyrdelse af en frihedsstraf, der er idømt ved en eksigibel afgørelse truffet af en dommer eller domstol, mens den europæiske arrestordre er udstedt af en anklagemyndighed, som deltager i forvaltningen af retsplejen i den udstedende medlemsstat, og det er sikret, at den handler uafhængigt ved udøvelsen af sine opgaver i direkte forbindelse med udstedelsen af en europæisk arrestordre?«

Hasteproceduren

18 Den 17. september 2019 har Domstolen (Første Afdeling) på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at undergive forelæggelserne i sag C-627/19 PPU den præjudicielle hasteprocedure.

19 Efter at have anført, at den præjudicielle forelæggelse vedrører fortolkningen af rammeafgørelse 2002/584, der henhører under afsnit V, i EUF-traktatens tredje del om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, og dermed kunne undergives den i artikel 23a i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 107 i Domstolens procesreglement omhandlede præjudicielle hasteprocedure, således som den forelæggende ret havde anmodet om, har Domstolen (Første Afdeling) lagt til grund, at ZB har været varetægtsfængslet med henblik på udlevering siden den 3. maj 2019, mens han afventer en afgørelse vedrørende fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre udstedt mod ham, og at hans fortsatte tilbageholdelse afhænger af en løsning af tvisten i hovedsagen.

Det præjudicielle spørgsmål

20 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der, samtidig med, at den giver en myndighed, der deltager i forvaltningen af retsplejen, men ikke selv er en domsmyndighed,

kompetence til at udstede en europæisk arrestordre med henblik på straffuldbyrdelse, ikke åbner mulighed for et særskilt søgsmål til prøvelse af denne myndigheds afgørelse om at udstede en sådan europæisk arrestordre.

21 I denne henseende skal det indledningsvis nævnes, at både princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne og princippet om gensidig anerkendelse, der selv hviler på princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne, er af grundlæggende betydning i EU-retten, idet de muliggør oprettelsen og bevarelsen af et område uden indre grænser. Mere specifikt pålægger princippet om gensidig tillid, bl.a. for så vidt angår et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hver af medlemsstaterne at lægge til grund, medmindre der er tale om helt særlige omstændigheder, at samtlige andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de i EU-retten anerkendte grundlæggende rettigheder (dom af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

22 Det skal ligeledes bemærkes, at rammeafgørelse 2002/584, som det fremgår af sjette betragtning hertil, udgør den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser, der er sikret ved artikel 82, stk. 1, TEUF, der har erstattet artikel 31 EU, som rammeafgørelsen er baseret på. Siden har det retlige samarbejde i straffesager gradvist fået retlige instrumenter, hvis koordinerede anvendelse skal styrke medlemsstaternes tillid til hinandens respektive nationale retsordener med henblik på at sikre anerkendelse og fuldbyrdelse i Unionen af domme på det strafferetlige område og dermed undgå enhver straffrihed for lovovertrædere.

23 Princippet om gensidig anerkendelse, der ligger til grund for opbygningen af rammeafgørelse 2002/584, indebærer i medfør af rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, at medlemsstaterne i princippet har pligt til at fuldbyrde enhver europæisk arrestordre (dom af 16.11.2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

24 I henhold til bestemmelserne i rammeafgørelse 2002/584 kan medlemsstaterne kun nægte at fuldbyrde en sådan arrestordre, såfremt der enten foreligger en af de i rammeafgørelsens artikel 3 omhandlede obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse, eller såfremt der foreligger en af de i rammeafgørelsens artikel 4 og 4a omhandlede fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan desuden kun underkaste fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre de betingelser, der er fastsat i nævnte rammeafgørelses artikel 5 (dom af 29.1.2013, Radu, C-396/11, EU:C:2013:39, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

25 Domstolen har ligeledes fastslået, at det kun er europæiske arrestordrer som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, der skal fuldbyrdes i overensstemmelse med rammeafgørelsens bestemmelser. Det fremgår imidlertid af denne artikel, at en sådan arrestordre er en »retsafgørelse«, hvilket kræver, at den udstedes af en »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1 (dom af 27.5.2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 46 og den deri omhandlede retspraksis).

26 I den foreliggende sag har den forelæggende ret anført, at det fremgår af de oplysninger, som de belgiske myndigheder har fremsendt i forbindelse med hovedsagen, at anklagemyndigheden i Belgien opfylder de krav, der følger af præmis 51 og 74 i dom af 27. maj 2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), for at kunne anses som en »udstedende judiciel myndighed«, for så vidt som den deltager i forvaltningen af strafferetsplejen i Belgien, og den handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med udstedelsen af en europæisk arrestordre.

27 I denne henseende har den belgiske regering i sine skriftlige og mundtlige indlæg ligeledes bekræftet, at anklagemyndighedens uafhængighed ved gennemførelsen af individuelle efterforskninger og retsforfølgninger er sikret ved den belgiske forfatning. Den belgiske regering har ligeledes anført, at selv om justitsministeriet kan udstede instrukser på det strafferetlige område, er der hverken tale om påbud eller instruktioner vedrørende en bestemt sag.

28 Den forelæggende ret er dog i tvivl om, hvorvidt afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre med henblik på straffuldbyrdelse, henset til præmis 75 i dom af 27. maj 2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), skal kunne gøres til genstand for en særskilt retssag i den udstedende medlemsstat.

29 I denne henseende indeholder ordningen med den europæiske arrestordre en beskyttelse på to niveauer af de processuelle rettigheder og de grundlæggende rettigheder, som den eftersøgte person har krav på, da den retslige beskyttelse, der er fastlagt på det første niveau med vedtagelsen af en national afgørelse, såsom den nationale arrestordre, suppleres af beskyttelsen, der skal sikres på det andet niveau med udstedelsen af den europæiske arrestordre, der i givet fald kan ske kort tid efter vedtagelsen af den nævnte nationale retsafgørelse (dom af 27.5.2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis).

30 Når der således er tale om en foranstaltning, der ligesom udstedelsen af en europæisk arrestordre kan gøre indgreb i den berørte persons frihedsret, forudsætter denne beskyttelse, at en afgørelse, der opfylder de krav, som en effektiv domstolsbeskyttelse indebærer, skal træffes i hvert fald på et af de to beskyttelsesniveauer (dom af 27.5.2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 68).

31 Beskyttelse af den berørte persons rettigheder på andet niveau indebærer navnlig, at den udstedende judicielle myndighed kontrollerer, at betingelserne for udstedelsen af den europæiske arrestordre er overholdt, og idet den tager hensyn til al dokumentation, såvel inkriminerende som diskulperende, og uden at denne risikerer, at dens beslutningsbeføjelse rammes af ekstern instruktion, bl.a. fra den udøvende magt, på objektiv vis undersøger, om udstedelsen heraf er forholdsmæssig (jf. i denne retning dom af 27.5.2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 71 og 73).

32 Hvad angår den europæiske arrestordre udstedt med henblik på strafferetlig forfølgning tilføjede Domstolen, at når den udstedende medlemsstats ret endvidere tillægger en myndighed, der deltager i forvaltningen af denne medlemsstats retspleje, men ikke selv er en domstol, kompetencen til at udstede en europæisk arrestordre, skal afgørelsen om at udstede en sådan arrestordre og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt denne afgørelse er forholdsmæssig, desuden kunne prøves under en retssag i den pågældende medlemsstat, der fuldt ud overholder de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse (dom af 27.5.2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 75).

33 I det foreliggende tilfælde vedrører hovedsagen til forskel fra de situationer, der gav anledning til dom af 27. maj 2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), og af 27. maj 2019, PF (Litauens øverste anklager) (C-509/18, EU:C:2019:457), der vedrørte europæiske arrestordrer udstedt med henblik på strafferetlig forfølgning, en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på straffuldbyrdelse.

34 I denne henseende er et sådant mandat, som det fremgår af artikel 8, stk. 1, litra c) og f), i rammeafgørelse 2002/584, baseret på en eksigibel dom om idømmelse af frihedsstraf, hvorved den uskyldsformodning, der beskytter den pågældende, er blevet ændret i en retssag, der skal opfylde de krav, der følger af artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder.

35 I en sådan situation foretages den domstolsprøvelse, der henvises til i præmis 75 i dom af 27. maj 2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), og som opfylder kravet om, at den person, der eftersøges på grundlag af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på straffuldbyrdelse, en effektiv domstolsbeskyttelse, via den eksigible dom.

36 Den omstændighed, at der er blevet gennemført en forudgående retssag, under hvilken der er blevet taget stilling til den eftersøgte persons skyld, lader således den fuldbyrdende judicielle myndighed formode, at afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre med henblik på straffuldbyrdelse har grundlag i en national procedure, i hvilken den person, der er gjort til genstand for den eksigible dom, har nydt alle de for denne type af afgørelser passende garantier, navnlig de garantier, som følger af de i artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584 omhandlede grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper.

37 Desuden fastsætter selve bestemmelserne i rammeafgørelse 2002/584 allerede en procedure, som er i overensstemmelse med kravene i chartrets artikel 47, uanset hvordan medlemsstaterne har valgt at gennemføre rammeafgørelsen (dom af 30.5.2013, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, præmis 47).

38 Når der udstedes en europæisk arrestordre med henblik på straffuldbyrdelse, skal spørgsmålet om, hvorvidt den er forholdsmæssig, således afgøres på grundlag af den idømte straf, der, som det fremgår af artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, skal bestå i en straf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en varighed på mindst fire måneder.

39 Henset til ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares således, at rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der tillægger en myndighed, der deltager i forvaltningen af retsplejen, men som ikke selv er en domstol, kompetencen til at udstede en europæisk arrestordre med henblik på straffuldbyrdelse, men ikke foreskriver adgang til en særskilt domstolsprøvelse af denne myndigheds afgørelse om at udstede en sådan europæisk arrestordre.

Sagsomkostninger

40 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der tillægger en myndighed, der deltager i forvaltningen af retsplejen, men ikke selv er en domsmyndighed, kompetence til at udstede en europæisk arrestordre med henblik på straffuldbyrdelse, men ikke foreskriver adgang til en særskilt domstolsprøvelse af denne myndigheds afgørelse om at udstede en sådan europæisk arrestordre.

Underskrifter

i — Efter dokumentets offentliggørelse er der foretaget en tilpasning af teksten i dokumentets sidehoved.